

◆◆◆◆◆

ליובלו של ד"ר חיים זימלובסקי.

בתקופה זו, שבה נתכנסו השאיפות החברתיות של האנטלגנציה העברית אל תוך קליפתן, והקשר שבינה ובין ההמונים הסובלים נפסק, בשעה שכל הלכות מלאים צעיר של ברידות והאמון בכח הרוח האנושי פדת ורפה, — הגה חג יובל כזה של חיים זימלובסקי הוא מאורע חשוב, שעל פיו אפשר למדוד את מעלת החייו החברתי באנטלגנציה העטמית ושבו צריך לאחזו לא רק בשביל כבודו של התן-היובל, אלא בעיקר בשביל להסיר להנע מעל פני הדוד את המסכה הערפלית של הקפאון והברידות הנסוכה עליו ולהורות על ענקי — העבר הקרוב, על מחוללי היהרות העטמית, על אלה, שעזבו את עמדותיהם החברתיות, עמדות-ייחודים, כדי לצלול בתהומות היסורים ההמוניים ולהכניס ולנשוע בלבות העם את רצון — הקיום האדיר ולעשותו לכל-ייוצר להיום שלמים והפשים במובן הלאומי והחברתי.

חיים זימלובסקי הוא אחד מחלוצי — האנטלגנציה העטמית בומנט, הוא יצא מתוך משפחה מסורתית, הניך החסידות והחרר הישן, ספוג גענועים לאומיים ותקות — גאולה, הוא היה אחד מאותם המשכילים המעטים, ששברו בפעם אחת את נחשתי-הגתו ואת אלה של המשמר החברתי ויגאלו את עצמם גאולה כפולה. הוא פרש מן ההויה הבעל-ביתית ויעבר לעבודה המונית, ובשעה שהתחיל רעיון-ההתבוללות מתלבש בצורת תנועה מדינית ומלל לו דרך אל השרדות הרחבות על מנת לגאול אותן משעבודן ומיחרתן

ליובלו של ד"ר חיים זימלובסקי

כאחת, לא היה הוא מותר על היותו ומשמש לנושא אמיץ של האידאלניה הלאומית גם בזמן שזרמי השעה הרחיקוהו מאוכלוסייה אחיו. הרבה נדרה הרבה סבל, הרבה הסתכל בחיים, הפתכלות מתוך עבודה, עד כי הכיר את האמת ההיסטורית הגדולה, כי עולם-עמו המשתחרר מונה מהנין לגבולות-הגלות, עד כי תתרה אניתו באחינה אל הופי מולדת העם, והמסורת ההיסטורית והמציאות ההמונית נודונו ונצטרפו לו מחדש להגיבה אדת שלמה. רק מכאן ואילך בא זימלובסקי המבקש ותועה, ההורים ונלחם ונעשה לאחד הבונים; וערכו גדול שבעתים, כי הוא לא מצא את הדרך ההיסטורית רק לעצמו, אלא שהוא ילך ומציא אותה לאוכלוסייה-המונים, אשר נפשו קשורה בנפשם ואשר על פיו הם חיים.

מתוך סביבת-הקפאון והברידות ישולחים אנו, המעטים הערים בהשכת-הלילה, את ברכתנו החמה אל עבר יסראקלנוס ומביעים לו את מאוינו לראות אותו בקרוב מסיע את מושבו מן העולם החדש אל ארצנו העתיקה ועומד בתוך מהנהייה-המונים העברים במלחמת-כסוסם בארץ האבות.

